

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 4092

гр. София, 15.05.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в закрито заседание на 15.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

като разгледа дело номер **940** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК.

Образувано е по жалба на М. М. К. срещу отказ, обективиран в писмо № ИЛ-101/3/11.01.2023г. на изпълнителен директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър /АГКК/.

В обстоятелствената част на жалбата се излага, че постановеният отказ е неправилен, защото заплащането на разноските по изпълнението било предвидено изрично в чл. 79, ал.1 от ГПК, като задължен за това заплащане е длъжникът АГКК.

В писмата си от 07.11.2022 г. и от 11.01.2023 г. ответникът твърдял, че в производството по реда на чл. 519, ал. 2 от ГПК не се налагало извършването на разноски, вкл. за наемане на адвокат. Това твърдение на АГКК не съвпадало със съдебна практика, която изрично приемала чл. 519 от ГПК като вид изпълнително производство, а не като изключение от принудителните изпълнителни производства. Вискателите-неюристи от изпълнителни основания срещу държавни учреждения, общини и държавата се нуждаели от специализираната юридическа помощ на адвокат. Защитата чрез адвокат била гарантирана и от АПК, и от ГПК чрез чл. 8, чл. 18 и др. от АПК, чл. 32, глава Десета „Правна помощ“ и др. от ГПК.

Претендира се отмяна на отказа на АГКК да заплати разноските на М. К. от изпълнението по чл. 519, ал. 2 от ГПК в размер на сумата от 200.00 /двеста/лева, представляваща хонорар, заплатен в брой по адвокатски договор № 013013/28.10.2022 г. Иска се и присъждане на разноски от 170.00 лева за настоящото производство.

Ответникът – изпълнителен директор на АГКК, чрез процесуален представител юрк. В. Д. в писмено становище изх. № 11-6/27.01.2023г. излага доводи за неоснователност по жалбата. Посочва, че съгласно чл. 519 от ГПК не се допуска изпълнение на парични вземания срещу държавни учреждения. Паричните вземания срещу държавни учреждения се изплащали от предвидения за това кредит по бюджета им. Горепосочената разпоредба се намирала в глава 46-та от ГПК, а именно „Изпълнение

срещу държавни учреждения, общини и бюджетно субсидирани заведения“, но е ситуирана там като изключение, с оглед предвидения специален ред в изпълнителното производство по ГПК относно държавни учреждения, изключващ изпълнение на парични вземания срещу същите.

По отношение на искането на жалбоподателката за изплащане разноски в размер на 200.00 (двеста) лева, представляващи адвокатски хонорар за събиране на вземането, искането се явявало неоснователно и нямало как да бъде уважено, предвид наличието на изрична императивна разпоредба, забраняваща изпълнението на вземания на парични задължения срещу държавни учреждения и разписания в закона ред за удовлетворяване на паричното вземане (предвид статута на длъжника), който не налагал водене на дело за реализиране на вземането и въобще използване на адвокатски услуги. Поради факта, че производство пред държавен орган изобщо не е предвидено, то нямало как да се дължат разноски във връзка с такова и в този смисъл посочената от жалбоподателката разпоредба на чл. 269 от АПК във вр. чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК била неприложима, тъй като разпоредбата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК се намирала в глава 39-та, Раздел I, а именно „Обжалване на действията на съдебен изпълнител“. С оглед изложеното, нямало основание за разходване на средства от държавния бюджет за изплащане на вземане за адвокатски хонорар, дължим въз основа на частноправни отношения.

Административен съд София-град, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства, приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално недопустима на основание чл.159, т.1 от АПК.

С Решение № 2201/04.04.2022 г. постановено по адм.дело № 7211/2021 г. на АССГ, 23 състав е била отменена заповед № 18-7319/02.07.2021 г. на началника на СГКК-С., в частта относно имот с идентификатор № 68134.108.193.3.32, като са били присъдени в полза на М. М. К. разноски на стойност от 460.00 лева.

С Определение № 8674/07.10.2022 г. по адм.дело 8023/2022 г. на ВАС е била осъдена АГКК да заплати на М. К. още 460.00 лева разноски за производството пред АССГ и 330.00 лева разноски за производството пред касационната инстанция.

Издаден е бил изпълнителен лист от 18.10.2022 г., за осъждането на АГКК да заплати на М. М. К. съдебни разноски в общ размер на сумата от 1 250.00 лв.

Пред ответника е била депозирана молба № ИЛ-101/03.11.2022г. по реда на чл. 519, ал. 2, изр. 2 от ГПК за заплащане на сумата от 1 250.00 лева, както и сумата от 200.00 лева, представляваща адвокатско възнаграждение по договор № 013013/28.10.2022 г. или общо за сумата от 1 450.00 лева.

Не се спори между страните, че на 14.12.2022 г. АГКК е превела на М. К. сумата 1 250.00 лева, представляваща присъдените в съдебното производство разноски.

С писмо изх. № ИЛ-101(1)/07.11.2022 г. АГКК е уведомила М. К., че не дължи разноските от 200.00 лева, тъй като те не са по образувано изпълнително дело. Посочено е, че искането за изплащане разноски в размер на 200.00 (двеста) лева, представляващи адвокатски хонорар за събиране на вземането, не можело да бъде уважено, предвид наличието на изрична императивна разпоредба, забраняваща изпълнението на вземания на парични задължения срещу държавни учреждения и разписания в закона ред за удовлетворяване на паричното вземане (предвид статута на длъжника), който не налагал водене на дело за реализиране на вземането и въобще използване на адвокатски услуги.

С ново писмо вх. № ИЛ-101 (2)/16.12.2022 г. адвокатът на М. К. е информирал

ответника, че съгласно чл. 269, ал. 2 от АПК и чл. 79 от ГПК разноските на вискателя за изпълнителното производство се дължат от длъжника, поради което е поискал повторно да бъде изплатена сумата от 200.00 лева.

С писмо изх. № ИЛ-101 (3)/11.01.2023 г., изпълнителен директор на АГКК е отказал да заплати разноските от 200.00 лв. в полза на М. К. поради неприложимост на чл. 269, ал. 2 от АПК. Изложено е, че от бюджета на АГКК няма как да бъдат разходвани средства за изплащане на хонорари въз основа на частноправни отношения.

При преценка допустимостта на оспорването съдът намира, че същото не попада в кръга подведомствени на административните съдилища производства, очертан в чл.128 АПК.

Не е спорно, че М. М. К. е заплатила 200.00 лв. хонорар за процесуално представителство от адв. К. М. пред АГКК, който се включва в разноските по изпълнението. По аргумент от чл.269, ал.2 АПК редът за събиране на вземания за разноски, свързани с изпълнението против административен орган, е по ГПК. В хипотезата на чл.519, ал.2 ГПК държавното учреждение - длъжник е натоварено със задължение да организира и самото изпълнение, т.е. да осигури плащане и на разноските, свързани с изпълнението на съдебното решение, които безспорно са дължими и са в негова тежест. Плащането става от предвидените за това средства от бюджета на учреждениято. Ако няма такива средства, съответният първостепенен ръководител предприема необходимите мерки, за да се предвидят най-късно в следващия бюджет.

Освен това чл.269, ал.2 АПК изключва по реда на АПК изпълнението на частните парични вземания, дори и когато са породени от изпълнителни основания по чл.268 АПК и препраща да се изпълняват по реда на ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.269, ал.2 АПК частните вземания на държавата и общините, вземанията за вреди от незаконосъобразните административни актове и от принудително изпълнение и другите частни парични вземания, породени или удостоверени от изпълнителни основания по чл. 268, както и вземанията за разноски, свързани с изпълнението, се изпълняват по реда на ГПК. По своето естество правоотношението по събиране на вземането по изпълнителния лист е част от изпълнителния процес, уреден в ГПК. В този случай възниква частноправно отношение, по което АГКК като страна не действа в качеството си на публичноправен субект. Налице е частно парично вземане, като титулярът и длъжникът по него са частноправни субекти. В този смисъл, при предявяване на изпълнителен лист, изпълнителният директор на АГКК, не действа като административен орган, а като представляващ длъжника по частното парично вземане.

С оглед систематичното място на производството, което е включено в част пета от ГПК "Изпълнително производство", съдът счита, че сумата от 200.00 лева, представляваща заплатен адвокатски хонорар, следва да бъде включена в разноските по изпълнението и следва да се събере от съдебния изпълнител извън сумите по изпълнителния лист и на основание чл.79, ал.1 ГПК тези разноски са за сметка на длъжника. В този смисъл е определение № 617/16.12.2013 г. по ч.гр. д. № 6154/2013 г., на ВКС, I г.о., в което е изложено, че разноските за изпълнението се дължат по реда на чл.79, ал.1 ГПК.

Извън подведомствеността на административния съд е изпълнението по ГПК, включително и това срещу държавни учреждения. Изпълнителният директор на АГКК в случая действа като представител на длъжник по парично вземане, а не като

административен орган, за когото възниква задължение за изпълнение на влязъл в сила съдебен акт.

Мотивиран от горното и на основание чл.159, т.1 АПК, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на М. М. К. срещу отказ, обективиран в писмо № ИЛ-101/3/11.01.2023г. на изпълнителен директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър /АГКК/.

ПРЕКРАТЯВА всякашността на производството по адм.дело № 940/2023г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 7-мо дневен срок от получаване на съобщението за неговото постановяване от жалбоподателя.

ПРЕПИС от съдебния акт да се връчи на страните на основание чл.138 АПК.

Съдия: